

UZASADNIENIE

A. J. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 9 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1015/13 za czyny wyczerpujące dyspozycję:

a) art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 13 marca 2013 roku,

b) art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 1 maja 2013 roku,

przy przyjęciu, iż czyny opisane w punktach a) i b) stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 §1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;

II. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia

14 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV K 958/14 za czyn wyczerpujący dyspozycję art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 1 września 2014 roku na karę

1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby; na podstawie art.72 §1 k.k. skazanego zobowiązano do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną M. K. w okresie próby; postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 26 kwietnia 2016 roku (IV Ko 21/16) zarządzono wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności; skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywać w okresie od 17 stycznia 2019 roku do 17 marca 2020 roku;

III. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV K 674/14 za czyn wyczerpujący dyspozycję art.190 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełniony w okresie od 30 marca 2014 roku do 15 czerwca 2014 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby; na podstawie art.41a §1 i §4 k.k. orzeczono wobec skazanego środek karny

w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej P. B. na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 4 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 26 listopada 2015 roku (IV Ko 821/15) zarządzono wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności; skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywać w okresie od 18 listopada 2016 roku do 18 listopada 2017 roku;

IV. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 24 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. IV K 113/15 za czyny wyczerpujące dyspozycję:

a) art.193 k.k. i art.190 §1 k.k. i art.217 §1 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. popełniony w dniu 3 września 2014 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b) art.193 k.k. popełniony w dniu 3 września 2014 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za które wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby; nie zarządzono wykonania kary łącznej pozbawienia wolności;

V. zaocznym Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego

z dnia 19 sierpnia 2015 roku w sprawie IV K 445/15 za czyny wyczerpujące dyspozycję:

a) art.190 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełniony w okresie od 29 kwietnia 2015 roku do 1 maja 2015 roku,

b) art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 30 kwietnia 2015 roku,

przy przyjęciu, iż czyny opisane w punktach a) i b) stanowią ciąg przestępstw

w rozumieniu art.91 §1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

c) art.244 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełniony w okresie od 29 kwietnia 2015 roku do 1 maja 2015 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.91 §2 k.k. w zw. z art.85 §1 k.k. i art.86 §1 k.k., za zbiegający się ciąg przestępstw i przestępstwo, wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności; skazany odbywa karę łączną pozbawienia wolności w okresie od 19 listopada 2015 roku do 18 listopada 2016 roku;

VI. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 10 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt IV K 780/15 za czyny wyczerpujące dyspozycję:

a) art.190 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełniony w okresie od 4 do 5 lipca 2015 roku,

b) art.190 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełniony w okresie od 4 do 5 lipca 2015 roku,

c) art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 5 lipca 2015 roku,

d) art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 5 lipca 2015 roku,

e) art.190 §1 k.k. popełniony w dniu 5 lipca 2015 roku,

przy przyjęciu, iż czyny opisane w punktach od a) do e) stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 §1 k.k. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności;

f) art.244 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełniony w okresie od 4 do 5 lipca 2015 roku,

g) art.244 k.k. popełniony w dniu 20 września 2015 roku,

przy przyjęciu, iż czyny opisane w punktach f) i g) stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 §1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

h) art.190a k.k. i art.190 §1 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. popełniony w okresie od 4 sierpnia 2015 roku do 20 września 2015 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

i) art.288 §1 k.k. popełniony w dniu 24 czerwca 2015 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.85 §1 k.k., art.86 §1 k.k. w zw. z art.91 §2 k.k. za zbiegające się ciągi przestępstw opisane w punktach od a) do e) oraz f) i g) oraz przestępstwa opisane w punktach h) i i) wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności; skazany karę łączną pozbawienia wolności będzie odbywać w okresie od 18 listopada 2017 roku do 17 stycznia 2019 roku.

Wyrokiem łącznym z dnia 26 października 2016 r. w sprawie IV K 244/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi:

1. na podstawie art.85 §1 i §2 k.k., art.86 §1 i §4 k.k., art.89 §1 k.k. w zw. z art.89 §1a k.k. i art.91 §2 k.k., za zbiegające się przestępstwa opisane w wyrokach w punktach: II. (sygn. akt IV K 958/14), III. (IV K 674/14), IV. (IV K 113/15) oraz ciągi przestępstw i przestępstwa opisane w wyrokach w punktach: V. (IV K 445/15) i VI. (IV K 780/15), wymierzył skazanemu A. J. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. wyroki opisane w punkcie 1. wydane w sprawach o sygn. akt: IV K 958/14 i IV K 674/14 w zakresie kar pozbawienia wolności, a w sprawach o sygn. akt: IV K 113/15, IV K 445/15 i IV K 780/15 w zakresie kar łącznych pozbawienia wolności, uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie podlegają one odrębnemu wykonaniu;

3. na podstawie art.63 §1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu A. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj.: od dnia 19 listopada 2015 roku do dnia 26 października 2016 roku;
4. na podstawie art.572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałej części;
5. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 147,60 zł tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu A. J.;
6. zwolnił skazanego A. J. z kosztów postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, oświadczając, że:

- 1) zaskarża wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 26 października 2016 sygn. akt IV K 244/16 co do kary w zakresie wymierzenia A. J. kary łącznej i wniósł o jego zmianę poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu przed Sądem II instancji; jednocześnie oświadczył, że nie zostały one opłacone, ani w całości, ani w części.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) obrazę prawa materialnego tj. art.86 §1 k.k. poprzez nie zastosowanie wobec oskarżonego zasady pełnej absorpcji i wymierzenie kary łącznej nadmiernie surowej, nieadekwatnej do charakteru czynów oraz czasookresu ich popełnienia;
- 2) rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary łącznej wyrażającą się w wymierzeniu kar nieadekwatnych do charakteru czynów przypisanych A. J. oraz czasookresu ich popełnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się zasadna o tyle, że rodziła konieczność modyfikacji zaskarżonego wyroku łącznego poprzez zmianę rozstrzygnięć w punktach 1. i 2. zaskarżonego wyroku oraz uchylenie rozstrzygnięcia w punkcie 3., z jednoczesnym utrzymaniem w mocy wyroku w pozostałej części.

Sąd rejonowy przyjął, że do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie zastosowanie znajdować winny przepisy dotyczące kary łącznej w brzmieniu znowelizowanym, przy zastosowaniu art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396).

Jednakże i tak do wyroku w sprawie IV K 780/15 – tj. do jego całości, jako obejmującego czyny popełnione min. od lipca do września 2015 r. brak byłoby podstaw do zastosowania art. 85 kk w uprzednio obowiązującym brzmieniu (do lipca 2015 r). Wprawdzie w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 27 stycznia 2017 r. V KK 315/16 (opubl. L.) wyrażono pogląd, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, „nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”. Przepis ten zatem najpierw, co do zasady, ustanawia regułę wyłączającą stosowanie nowych uregulowań dotyczących kary łącznej do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r., po czym ogranicza zakres tego wyjątku w przypadkach, kiedy po 30 czerwca 2015 r. doszło do prawomocnego skazania za przestępstwo (nawet jeżeli było ono popełnione przed tą datą). Równocześnie art. 19 ustawy nowelizującej nie przesądza, czy w przypadku, gdy część przestępstw została popełniona przed, a część po 1 lipca 2015 r., musi mieć zastosowanie ustawa nowa, bowiem jego sens normatywny polega jedynie na wykluczeniu stosowania ustawy nowej w przypadku, gdy wszystkie podlegające ewentualnie łączeniu kary zostały prawomocnie orzeczone przed 1 lipca 2015 r. Niemniej nie może budzić wątpliwości, że brak jest jakichkolwiek podstaw do zastosowania reguły z art. 4 kk co

do skazań obejmujących czyny popełnione od 1 lipca 2015 r. Zatem ewentualnie skazania te – z niniejszej sprawy częściowo z wyroku IV K 780/15 i tak nie mogłyby podlegać łączeniu na uprzednio obowiązujących zasadach.

Nowy stan prawny, obowiązujący od 1 lipca 2015 r., przewiduje łączenie skazanemu kar jednostkowych, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Podstawą orzeczenia kary łącznej mają być w całości lub części kary lub kary łączne wymierzone i podlegające wykonaniu.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że stosując w/w zasadę sąd rejonowy

nieprawidłowo określił dolne i górne granice możliwej do orzeczenia kary łącznej. Zgodnie z art.86 §1 sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kary wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Wobec skazanego prawomocnie orzeczono kary:

- w sprawie IV K 1015/13 – grzywny w wysokości 40 stawek po 20 złotych każda, przy czym kara ta, jak słusznie wskazał sąd rejonowy, nie podlega łączeniu (pkt.I wyroku);
- w sprawie IV K 958/14 – pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2016 r. (IV Ko 21/16) zarządzono jej wykonanie (pkt.II wyroku);
- w sprawie IV K 674/14 – pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, przy czym postanowieniem z dnia 26 listopada 2015 r. (IV Ko 821/15) zarządzono jej wykonanie (pkt.III wyroku);
- w sprawie IV K 113/14 – łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, przy czym nie zarządzono jej wykonania (pkt.IV wyroku);
- w sprawie IV K 445/15 – łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, przy czym skazany odbył orzeczoną wobec niego karę w okresie od 19 listopada 2015 r. do 18 listopada 2016 r. (pkt.V wyroku);
- w sprawie IV K 780/15 – karę łączną w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt.VI wyroku);

Niemniej sąd rejonowy nie uwzględnił, iż zgodnie z dyspozycją art.89 §1b k.k., miesiąc kary pozbawienia wolności wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania należy przeliczać przy orzekaniu kary łącznej jako 15 dni kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wobec powyższego kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona w sprawie IV K 113/14, której wykonania nie zarządzono, w przypadku orzekania kary łącznej winna zostać przeliczana nie jako 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a 9 miesięcy pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy dolną granicą orzekanej kary łącznej nie mogła być kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem z punktu IV. W efekcie dolną granicę orzekanej kary łącznej stanowiła kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem z punktu VI. Stosowanie art.89 §1b k.k. wobec skazanego pociąga za sobą jednocześnie obniżenie górnej granicy możliwej do orzeczenia kary łącznej z 6 lat pozbawienia wolności, jak wyznaczył to sąd pierwszej instancji. Uwzględniając bowiem treść art.89 §1b k.k., górna granica stanowiąca sumę kar podlegających łączeniu wynosiła (obniżona o 9 miesięcy) 5 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności.

Zasadniczą jednakże przyczyną, powodującą konieczność zmiany zaskarżonego wyroku jest to, że w trakcie postępowania o wydanie wyroku łącznego skazany A. J. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem z punktu V. (w sprawie IV K 445/15) w wymiarze 1 roku. Odbywanie tej kary skazany zakończył z dniem 18 listopada 2016 r. Nastąpiła zatem w postępowaniu międzyinstancyjnym zasadnicza zmiana okoliczności stanowiących podstawę wyrokowania w sprawie. Ponieważ, jak stanowi art.85 §2 k.k., łączeniu ulegają kary podlegające wykonaniu, nie mogła ulegać łączeniu kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IV K 445/15. Wprawdzie sąd rejonowy prawidłowo objął wyrokiem łącznym karę pozbawienia wolności wymierzoną wskazanym wyżej wyrokiem, niemniej odbycie

jej przez skazanego w całości w postępowaniu międzyinstancyjnym, powodowało konieczność jej wyeliminowania z podstawy orzeczonej nowej kary łącznej. Odmienne stanowisko prowadziłoby do zaaprobowania rozstrzygnięcia, które w oczywisty sposób naruszałoby przepisy prawa materialnego. Możliwa jest wprawdzie sytuacja, że wobec określonych ustawowo norm gwarancyjnych tj. art. 433 i art. 443 kpk nawet wyrok dotknięty tego rodzaju wadą nie mógłby ulec zmianie (przykładowo, w razie chociażby częściowo nawet absorpcyjnego połączenia jedynie dwóch kar pozbawienia wolności, z której jedna została odbyta w całości przed uprawomocnieniem się wyroku łącznego, a środek odwoławczy został wniesiony tylko na korzyść skazanego), to w przypadku będącym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie taka sytuacja jednakże nie występuje. Aczkolwiek zastosowanie powyższej procesowej normy gwarancyjnej prowadzi do konieczności uwzględnienia przy orzekaniu nowej kary łącznej, odbytej już w całości kary pozbawienia wolności, tak aby suma nowo orzeczonej kary łącznej i kary odbytej nie przekraczała wysokości kary łącznej orzeczonej zaskarżonym wyrokiem, żeby sytuacja skazanego nie uległa pogorszeniu.

W zaistniałej układzie, uwzględniając skazania z punktów II, III, IV (przy zastosowaniu art. 89 §1b k.k.) i VI, granice orzeczenia kary łącznej mieszczą się w przedziale od 1 roku i 4 miesięcy do 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Niezależnie od konieczności obniżenia wymiary kary łącznej ze względów omówionych powyżej – kara łączna nie mogłaby przekroczyć 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w świetle art.434 §1 kpk konieczności „odjęcia” 1 roku odbytej kary pozbawienia wolności z wyeliminowanego skazania), przy jej wymiarze należało brać pod rozwagę zarzuty apelacji.

W tym kontekście, w ocenie sądu odwoławczego zarzuty podniesione w apelacji obrońcy skazanego nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd rejonowy w sposób wyczerpujący omówił przesłanki, które skłoniły go do niezastosowania zasady pełnej absorpcji.

Orzeczenie kary łącznej musi nastąpić z uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd pierwszej instancji uwzględnił charakter czynów, których dopuścił się skazany oraz czasookres ich popełnienia. Przytoczona przez obrońcę argumentacja stanowi w istocie polemikę z oceną dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Nie przywołano przy tym wystarczających argumentów przemawiających za zmianą wymiaru orzeczonej kary łącznej poprzez zbliżenie go do zasady absorpcji.

Aczkolwiek w tym miejscu należy podnieść, że prawidłowo ustalony przedział (przyczyny wadliwych ustaleń w tym zakresie wskazano powyżej - naruszenie art. 89 §1b kk) w jakim kara łączna uwzględniając wszystkie objęte zaskarżonym wyrokiem skazania mogła zapaść (bez wyeliminowania skazania ze sprawy IV K 445/15) tj. od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat i 3 miesięcy (zamiast wskazanego w uzasadnieniu przedziału od 1 roku i 6 miesięcy do 6 lat) pozbawienia wolności powodowałby, że zastosowanie pełnej zasady mieszanej oznaczałoby wymierzenie kary najwyżej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a sąd rejonowy de facto zastosował zasadę mieszaną zbliżoną nieznacznie do zasady absorpcji, zarazem wymierzając karę wyższą, bo 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności..

Poruszając się zatem w obszarze części motywacyjnej zaskarżonego wyroku, stosując zasadę mieszaną zbliżoną nieznacznie do absorpcji, sąd odwoławczy wymierzył skazanemu karę łączną w rozmiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Postawa skazanego wskazuje, iż, jak przedstawiono wyżej, stosunkowo zmodyfikowana kara łączna pozostaje we właściwej proporcji do popełnionych przez skazanego czynów, faktu powrotu do przestępstwa, w tym także wielokrotnych, podobnych i naruszających tożsame dobra prawne zachowań, których skazany dopuszczał się w krótkich odstępach czasu i pomimo wydawanych już wyroków skazujących za kolejne popełnione czyny. Wymiar kary łącznej uwzględnia zarazem zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Z opinii przedstawionej przez zakład karny wynika bowiem, że zastosowanie wobec A. J. zasady pełnej absorpcji nie zrealizuje celów, jakie ma spełnić kara, w tym także kara łączna. Brak jest przy tym, jak słusznie wskazał sąd pierwszej instancji, wystarczających podstaw do uznania, iż zachodzi szczególnie przypadek uzasadniający zastosowanie pełnej absorpcji

orzeczonych kar pozbawienia wolności. Za jej zastosowaniem nie przemawia w szczególności przywoływana przez obronę motywacja skazanego stojąca za popełnianiem kolejnych przestępstw, czyli emocjonalny konflikt rodzinny wokół opieki nad dzieckiem. Nie może on uzasadniać podejmowanie przez A. J. działań wskazujących na tak lekceważący stosunek do porządku prawnego.

Z tych wszystkich względów orzeczono w instancji odwoławczej jak w części dyspozytywnej.

Wobec wyeliminowania spośród kar podlegających łączeniu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie IV K 445/15 bezprzedmiotowym stało się zaliczanie na poczet orzeczonej kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 listopada 2015 r. do 26 października 2016 r. Okres ten stanowi bowiem okres odbywania orzeczonej tym wyrokiem kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, na podstawie art.624 §1 k.p.k., uwzględniając sytuację majątkową, rodzinną i wysokość dochodów zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem II instancji. Fakt przebywania przez skazanego w zakładzie karnym prowadzi do przekonania, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe i niecelowe.

Adwokatowi A. P. przyznano kwotę 147,60 (słownie sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu przed sądem II instancji, zgodnie z §17 ust.5 w zw. z §4 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz.1714).